

Før Flaget og Barket.

Spd for Dran i Algier ligger det franske Fængsel St. Jean, øde og forøgligt nok for disse Menneſter, der er forviste fra Slagt og Hæderland. Paa den ene Side af Fæſtningen ſer man i lang Afſtand den Bjergryg, der løber langs hele Nordkysten, paa den anden Side et melanſkolt Dalſtrøg, der ſtrækker ſig lige hen til Sahara Østene.

Høje hvide Stenmure omgiver Kommandantens Bølg, Soldaternes Barakker og Fangeſceller. To flere Kanoner bevoage Indgangsporten, og over Fæſtningen bajer Republikens trefarvede Fane.

Kommandanten var en ældre Officer, der langſomt havde tjent ſig op fra menig Soldat. Han havde været der i 4 Aar og havde nu for Tiden kun 30 Ruaver ſom Befæltning paa Fæſtningen; Fangerne Antal berod paa over 100. De ſteſte var dømt til Livsſtraf for at have deltaget i Oprøret 1848. Fangerne Arbejdet var at hugge Sten i de nærliggende Stenbrud.

Fangerne tunge Lod blev mildnet ſaa meget ſom muligt; de ſtudede beſtillige noget, men behøvede ikke at anſtreng ſig mere, end de ſelv vilde. De ſteſte af dem arbejdede dog temmeligt ivrigt, ſaa kunde de bedre ſove haageſter; og de havde — Arbejdet gav dem Glemſel — de haabede ikke mere, nej, det var bedre at glemme.

Nidt imellem diſe landſkafte Fanger og raa Soldater trivedes dog en lille Blomſt. Det var Kommandantens Inſtøttede lille Datter.

For 6 Aar ſiden var hun født i St. Cloud, den veſtligſte Station herovre. Moderen fødte, da hun blev født, og da ſaa Faderen blev anfættet i St. Jean, kunde han ikke aſſe Barket, men tog hende med, ſamt han ikke var blind for de Farer, der kunde møde hende.

Mange enſomme Timer forkortede den lille Pige for Faderen; og ſaa Soldater og Fanger var glade ved at ſe den lille lyſe Stikkelse farvede mellem dem.

En Morgen, da Fangerne gik forbi, bukkede en af dem, Deſmoulin, ſig ned og kyſede den lille Pige paa de lyſe Løkker; derefter vendte han ſig til Kommandanten, Loubier, ſamt han ſagde: „Tilgiv mig, men hun ligner ſaa meget min yngſte, derovre i det ſkønne, ſolrige Frankrig. Jeg kunde ikke modſtaa. Tilgiv mig Hr. Kommandant.“

Nogen Tid havde der gaaet Angſte om en Rejſning blandt de Kaſtylere, der boede i den nærliggende Bjergegn. Det hed ſig, at der var ſendt Opdrag ud imellem dem for at ſamlе dem til en heilig Krig. „Alle Europæere ſtulde forjages, eller helſt dræbes.“

Paa Grund af dette Angſte ſendte Loubier Bud til St. Cloud, men der mente man ikke, at Angſtet havde videre Betydning, dog holdt man en Delingſoldater i Beredſkab for mulige Tilfælde.

En Aften var alt ſtille i St. Jean. Fangerne var i Cellerne, og kun ud fra Kommandantens Vindue ſtinnede et enſigt Lyſ.

Stiltdagten marſcherede frem og tilbage ude paa Bryſtørnet, hans mørkeſkiftelige tegne ſig mod Himlen i den hurtig tilſigende Skumring. Pludſelig ſtod han ſtille, ſpejlbende ud i Mørket, tog Haanden op for Øret og lyttede.

Et Øjeblik ſenere ſtod han i Kommandantens Stue, idet han raabte: „Kaſtylerne er over os, jeg hørte Stemmer og Hovſlag paa Vejen, de kan ikke være langt borte!“

Loubier tog hurtigt ſin lille Pige, der legede i Stuen, ſar hende ind i et andet Værelſe og ſagde: „Nu maa

min lille Pige rolig vente her, Far kommer ſnart tilbage.“ Soldaten fik Ordre til at kalde alle Mand ud. „Men ingen Støj, ikke en Lyd, Fjenden maa ikke mærke, at vi har hørt dem.“

Derefter telegraferede Loubier til St. Cloud, der kom intet Svar, han forſøgte igen, men forgæves.

„De Liſtinger har ødelagt Redningen! Gud give, at de hende i St. Cloud maa ane Sammenhængen og ſende Hjælp, ellers er vi fortabte. Med de ſaa Mand kan vi alleſøſt holde ud 1 Time. Og ſaa Fangerne — det førſte Stud, der falder, vil aabenbare vorſtilling for dem. Saa har vi ikke alene Kaſtylerne udenfor at kæmpe med, men indfor maa vi kæmpe med Fangerne.“

Loubier gik ud i Gaarden, der ſtod Soldaterne opſtillede, medens Sergeanten uddelte Ammunition.

„Gør alt klart,“ ſagde han, „fyld Vand i Beholderne, for hvis de ſtulde prøve at ſikke Jld paa de indre Vægninger, men for alting ſtille, ikke en Lyd.“

Saa forlod Loubier Soldaterne, løb op ad Trappen og hen til Fangeſcellerne, gik forbi flere Døre og ſtandsede udenfor en, der viſte Nummer 79, lyttede et Øjeblik med Øret til Nøgſelullet aabnede ſaa Døren og gik ind i det indre Rum.

Loubier hørte ſig ned over Brilſken og hviſtede i Fangerens Øre: Deſmoulin er De vaagen“

„Ja Herre,“ ſvarede denne og rejſte ſig.

„Tys! Naad Dem paa og kom med.“

Saa ſnart de var kommen ud, hviſtede Loubier: „Deſmoulin, De er en hæderlig Mand, ſamt De er Straffefange. Jeg ved, jeg kan ſtøle paa Dem. — Kaſtylerne er ved at angribe Fortet. Telegraſtraadene er overſkaarne, vi kan ikke vente Hjælp fra St. Cloud for om flere Timer. Mit eneſte Haab ſaar nu til —

„Fangerne,“ ſupplerede 79. „Lad mig kun ſørge for dette, jeg ſtal vækne mine Kammerater, og De kan lide paa, de ſtal ikke forraade Dem.“

Som De vel nok har hørt lidt om, har vi et Tegnsprog, hvorved ti kan gøre os forhaalelige for horeandre. — I alle Tilfælde — maatte paa Grund af min Stilling, inden jeg blev fange — ved jeg, at de regner mig for deres Fører. — Jeg ſvarede for Fangerne.“

„Taf, Deſmoulin! Jeg ventede dette af dem, og var viſ paa, jeg ſtal heller ikke glemme Dem i Rapporten, om vi da er ſaa lykkelige at ſlippe levende fra Kampen.“

De ſidſte Ord hørte Deſmoulin ikke. Han var allerede i Færd med at kalde Fangerne op. I Løbet af nogle Minuter ſtillede de i Gaarden og ſil anvist Plads og Vaaben.

I næſte Øjeblik ſuſede Pile og Augler ind over Murene, der dannede under Gedærſalverne og Kanontordenen, ſom beſvarede dette Angreb.

Kaſtylerne ſaa nu, at man ventede dem, rafende ſtrykede de atter frem. Salve paa Salve ſtrøg ind over Murene, men Svarene kom ogſaa uden Ophold.

Paa en Gang løb et højt Strøg fra begge Sider. Et stort Forraads-hus, der ſaa udenfor Fortet, havde fængt Jld. Det var fyldt med Hø, Taget faldt med et højt Buldoer, og Aalet oplyſte Kaſtylerne Stilling. Garniſonen kunde nu ſe, hvor de ſtulde rette deres Vaaben. Fangerne brugte diſe med ſamme Hærbidighed ſom Soldaterne og traf ligesaa ſikker.

Men nu gjorde Kaſtylerne et voldsomt Anfald mod Porten, aabenbart havde de til Hensigt at tage Kanonerne. For at modtage dette Angreb kaldte Loubier 50 Mand ned fra Bryſtørnet. Diſe røb tog Ka-

bylerne med ſædvede Bajonetter. Der blev et forfærdeligt Haandgemæng nogle ſaa Men fra Porten. Kaſtylerne faldt i Duſinde, men uden at agte paa de ſalvede ſtormede ny Stærker frem over dem, deres Spyd blinkede i den flammerede Belyſning. Deſmoulin ſaa fra ſin Poſt, at de ſamlede hele Styrtten, de vilde tage Kanonerne.

„Til Porten! Til Porten alle Mand!“ raabte han, idet han ſprang langs Bryſtørnet. — Et Øjeblik efter var hele Stæren ſamlet til Underſætning af Kammeraterne, der begyndte at vige for Fjendens Overmagt. — Nu var det Kaſtylerne, der maatte vige, de vokede, prøvede igen, men vendte ſaa pludſelig om og flygtede huller til huller.

Et jublende Hurraraab fra Sejrherrerne blev fulgt af et Par Salver ud i det Mørke, der pludſelig omgav dem ved, at hele Vægningen ſtrykede ſammen om Flammerne og ſluktede diſe, juſt ſom de havde endt deres Tjeneste ved at lyſe for Garniſonen. „For de ſaarede ind,“ befalede Kommandanten, „og vend tilbage til Poſterne, Fjenden ſaar maatte i Sinds at ſamlе ſig igen. Vi maa være rede til at tage imod dem.“

Men Fjenden viſte ſig ikke mere. I Natens Mørke ilede de beſtrejede tilbage til Bjergene. Da Dagen grydede, var intet Spor at ſe af levende Fjender — kun de døde, ſom nu blev begravet af Frantſmandene.

Da det var blevet helt lyſt, ſammentaltes Fangerne, Deſmoulin tilraabte dem: „Kom eders Ed ihu.“ Fangerne ſtillede ſig i Gled. Med ſædvede Pjæne og haardt ſammenſnebnе Læber udtværede de deres Vaaben, uden at gøre Modſtand, ja, uden et Aney.

Da Deſmoulin kom for at aflevere ſin Bøſſe, gik Loubier ham i Møde og talte ham for Garniſonens Redning, men blev afbrudt af Deſmoulin, der med høvel Hoved og ſtolt Blik rakte ham Vaabnet, idet han ſagde:

„Angen Taf og intet Løſte om Raade. Vi ønsker ikke at beſønnes for, hvad vi har gjort. Vi har alene kæmpet for vor Flags Værd, og ſaa — for Barket Skuld.“

„Ar. Fikſ!“

Bibelen i Stolen.

Indre Miſſions Stoleforening for Holſteder-Struer-Lemvigegnen holdt d. 8. April et Møde i Bunderup Møningehøſhus.

Mødet begyndte med en Morgenandagt ved Proſt Niſſer i Vib, der ud fra Pauli Brev til Thimoteuſ (1. Thim. 4, 12—16) lagde Tilhørerne paa Sinde, at der er tre Ting, det kommer an paa, for at være en god Opdrager, nemlig 1) at være et godt Ekſempel for dem, man virker i blandt, 2) at gøre Fremgang og være ſittig i ſin Gerning og 3) give Agt paa ſig ſelv og Lærdommen.

Derefter holdt Redaktør, cand. phil. Haſs fra Røſenhavn et Foredrag over Emnet: Bibelen i Stolen, af hvilket „Ar. Dgbl.“ giver et Referat.

Taleren begyndte med at udtale, at det jo er Børnene, der har ſamlet os i Dag. Og med Henſyn til Børnene ſaa har de ſteſte, ſom har med Børn at gøre, vel gjort to Slags Erfaringer, nemlig glædelige Erfaringer, naar Opdragelſen i nogen Maade lykkes, og ſørgelige Erfaringer, naar man ikke naaede det med Børnene, ſom man gerne vilde: Det er derfor ikke underligt, at mange ſlaar med et Spørgſmaal overfor denne Sag om, hvorledes de ſtal komme til at gøre de gode Erfaringer. Det gælder da om at ſaa fat paa det, der kan give Svar paa Spørgſmaalet. Og her giver Bibelen os en Anviſning. Det hedder, at vi ſtal prøve alt og beholde det beſte, og vi vil da prøve i Bibelen Lyſ at finde det beſte Middel til at opbrage vore Børn.

Naar Emnet hedder: Bibelen i Stolen, ſaa kunde maatte nogle tænke, at Taleren ubelukkende eller hovedſagelig vilde tale om Religiøſunderviſning, men det vilde han dog ikke. Han vilde beſe Emnet i to Dele og tale om 1) Hvad Bibelen ſiger om Opdragelſen i Stolen og Hjemmet og 2) Om brugen af Bibelen i Stolens Underviſning.

1) Om Opdragelſen ſiger Bibelen direkte kun meget lidt. Pauluſ ſiger f. Eks. (Ef. 6, 4): I Hædre, opirrer ikke eders Børn, men opſø dem i

Tugt og Herrens Formaning. Her nævner Apoſtolen to Ting: et Forbud og et Paabud, og Taleren vil behandle Paabudet førſt. Paabudet er alſaa dette: Opſø dem i Tugt og Herrens Formaning. Det Ord, her er overſat ved Tugt, betyder egentlig Opdragelſe. Alſaa, opſø dem i Opdragelſe, d. s. Børnene maa ikke ſtaa ſtille, de ſtal gaa fremad. Det er ligefrem om en Gartner, der har nogle unge Planter ſtaaende. Han vil ikke nøjes med at bevare dem paa det Standpunkt, de ſtaar paa, han anſter, de ſtal vofte og udvifte ſig. Ligefaa med Børn. Men hvorved ſtal nu Børnenes Fremgang ſe? Det ſtal ſe ved „Herrens Formaning“. Men ſaa maa vi være klare over, hvad der i Bibelen forſtaas ved Formaning; thi dette Begreb tagede ofte i en alſkor ſnæver Betydning. Der høret tre Ting til en Formaning, hvad vi maatte letteſt vil kunne ſe ved at betragte nogle bibeliſke Ekſempler. Lad os tænke paa Apoſtolen Peter's Prædiken paa Pinſedagen. Han begyndte med at tale om, at Jeſuſ, ſom Jøderne havde forſøjet, ham havde Gud oprejt og derved bevist, at han var den Meſſiaſ, han udgav ſig for. Paa den Maade reſteber han deres Opfattelſe af, hvad der var ſet. Dette er det førſte Led i Formaning. Dernæſt ſøger han at bringe ſine Tilhørere i perſonligt Forhold til Sagen: „Denne Jeſuſ, ſom I har hængt paa Korſet, ham har Gud oprejt.“ Han ſøger at bringe dem til at overveje deres Stilling til Sagen. Dette er det andet Led i Formaning.

Da Tilhørerne derefter ſpørgte: „Hvad ſtal vi gøre?“ ſvarede Apoſtolen: Omvendt eder, og hør af eder. I der ſig døde i Jeſu Navn oſo.“ Han viſer dem alſaa Vejen, de ſtal gaa, for at komme bort fra deres Ondſkab. Dette er det tredje Led i Formaning.

Eller vi tænke paa Fortællingen om David og Profeten Natan. Ved Fortællingen om den rige Mand, der tog den fattige eneſte Lam, ſagde Profeten at vakte Davids Foraaelſe af, hvad der er Ret og Uret, og det forſtod David ogſaa godt nok i Almindelighed. Men derefter ſøger Profeten at gøre Sagen perſonlig for David, idet han ſiger: du er Manden! Og dermed vækter Davids Selverfølelſe af hans dybe Fald. Til ſidſt forkyndte Profeten ſaa David, at Herren ved vil tilgive David ſynd, men Barket ſtal dog dø. Dette ſidſte lærer os, at ſelv om vi af Herren kan ſaa Tilgivneſe for vor Synd, ſaa bliver der dog en Virkning tilbage, ſom vi maa lide under.

Saaledes ſom i diſe Ekſempler ligger overalt i Bibelen diſe tre Led indeluttet i Begrebet Formaning. Dette gælder det om at huſte overfor Børnene. Men her glemmes lidt den førſte Del: at reſtede Børnenes Evnefølelſe, ſaa de forſtaar Sagen, hvad det virkelig drejer ſig om. Forſømmes dette, ſaa vækſes vanſtelig den reſte Selverfølelſe hos Barket. Det er Opdragerens Sag at reſtede og vejlede Barket og den unge ſaa godt ſom muligt og ſøge at ſille ham i perſonligt Forhold til Sagen; men det er den formanedes Sag at erſende ſin Fejl og tilſtaa det; det maa Opdrageren ikke ad kunſtig Vej ſøge at fremtvinge, thi en fremtvungen Vædendeſe er i Almindelighed ikke agte.

Men har den unge erſendt ſin Fejl, ſaa bliver det igen Opdragerens Sag at viſe ham Vejen ud af det onde.

Opdragerens Gerning bliver derfor væſentlig indſkrænket til det førſte og det ſidſte Punkt: at reſtede og vejlede.

Paa det andet Punkt maa der gives en viſ Hædſe: Børnene maa lære ſelv at træffe deres Valg. Men dette maa Opdragerne hjelpe dem til. Mange Forældre miſforſtaar dog helt dette med Børnenes Frihed. De mener, at der f. Ekſempel ikke maa være nogen Indviſelſe paa Børnene i religiøſ Hendeſe. Det ſtal vente, til Børnene bliver voksne og ſelv kan vælge, til hvad Stede de vil gaa. Denne Betragtning, at man kan lade Børnene forblive upaarbejdede hele Børnealderen igennem, er dog grundfalſt, idet den overſer, at man albedes ikke kan opſætte eller forhindre Børnenes aandelige Paavirkning. Vil Forældrene ikke ſelv paavirke Børnene, ſtal andre nok gøre det. Et Barn kan albedes ikke holdes uden for aandelig Paavirkning, og der er derfor al Grund til for Opdragerne at reſtede Børnenes

Søſter, læs mit frie Tilbud til dig og alle!

Til Mødre, ſom har Børn, vil jeg meddele en simpel Kur, ſom helbreder Heide Plud og ſmertfulde eller uregelmæssige maanedlige Reſcelier hos unge Piger. Det vil spare eder for Uro og Tænge og spare eders Børn Vædmygſel af at fortulle ſit Tilfælde for andre. Helbred og et ſmukt Udſeende er Reſultatet af at bruge Midlet.

MRS. M. SUMMERS, NOTRE DAME, INDIANA.

Jeg ſender frit pr. Poſt, aldeles uden nogen Betænkning til alle Kvinder i Verden min ſelvbeholdning i Hjemmet for Sygdomme, ſpecielle for vort Kjønn, tillegget en Bog med fuldstændige Opbygninger om mit eget Tilfælde. I kan kurere eder ſelv i Hjemmet uden Lægehjælp. Det koſter eder intet at forſøge det, og hvis I da beſluttede eder til at forſøge det, ſaa vil det kun koſte eder omtrent tolv Cents om Ugen. Det vil ikke hindre eder i eders Arbejde. Jeg har det ikke til ſalg, men bortgive denne Præparation frit for 10 Dages Behandling. Det helbreder alle gamle og unge, og hvis De har en Føremæleſe af Nærværelſe, af en overhængende Fare, ſmerter i Ryggen eller Maven, en krybende følelſe langs Rygraden, Trang til at græde ofte, Bluſen, Frithed, eller om De har Leucorrhæa (Hvide Pled), Forandringer i Lyſe eller Nedfallen af Livmoderen, formeget eller forlidt eller ſmertfuld maanedlig Reſcelſe, Tumore eller Vækt i Maven, da tilſkriv MRS. M. SUMMERS, Notre Dame, Ind., for et Hjemmekur. Tusinder foruden mig ſelv er blevne helbrejede derved.

MRS. M. SUMMERS, BOX D., NOTRE DAME, INDIANA.

Opfattelſe af Livet, ſaaledes ſom det rører ſig omkring dem.

Sammen med Udtrykket at formane bruges undertiden i Bibelen andre Udtryk, ſom beber og formaner, tilſtynder og formaner, men aldrig noget Udtryk, der betegner Dvang. Formaning maa heller aldrig udſpringe af Vrede og Hidſighed, og den maa ikke være for meget i Almindelighed. Formaning maa angaa noget beſtemt og være rettet til „hvor iſær“, ſom det ogſaa hedder i Striften.

Vi kender alle det Steb, hvor Pauluſ taler til Timotheuſ om den heilige Strift og ſiger, at den er „nyttig til Lærdom til Overbeviſning, til Reſtelſe, til Optuglelſe i Retfærdighed o. ſ. v.“ Ordene ſtulde helbrede overſættelſe: „nyttig til at belære, til at give Overbeviſning, til at oprejſe af Fald og til Opdragelſe i Heilighed.“ Diſe Ord udtaler jo netop det, ſom ligger i Formaning, og giver os Overblik over hele Livet.

Der tales førſt om Belæring, og vi belæres jo ikke blot ved Ord og Fortællinger, men ved ſelve Livet. Og Børnene har et aabent Blik for Opdragerens Liv. Det kan bl. a. ſes, naar vi iagttagere deres Væ. Selv Smaabørns Leg beſtaar jo meſt i at efterligne de voksne Liv. De lærer Hæfte, leger Far og Mor, komme fremmede og i det hele taget al, hvad de ſer, de voksne gør. Dette ſig os, at Livet taler ſtærkeſt til dem, og det bør for alle Forældre og Opdragere være en alvorlig Paamindelelſe om at give nøje Agt paa, hvilket Ekſempel vi ved vort Liv giver vore Børn, og at reſtede Børnenes Opfattelſe af det forterte, ſom de ſe andre Menneſter gøre.

Dette var nu Paabudet; men ſaa kommer vi til Forbudet om ikke at opirre Børnene. Det har noget med Børnenes Overbeviſning at gøre. Børnene opirres, hvis de tvinges til at gøre noget, der ſtrider imod deres Overbeviſning, og det kommer af, at en virkelig Overbeviſning altid har en viſ tvingende Magt. I den førſte Tid, mens Børnene er ſmaa og ikke tænker meget over, hvad de gør, og hvorfor de gør noget, da kan et ſimpelt Bud eller Forbud være paa ſin Plads. Men naar Børnene bliver ſtærre og kan begynde at tænke over, hvad de gør, maa man fremfor alt ſøge at reſtede dem og ikke knuſe deres Overbeviſning. Vi ſtal ikke optræde ſom ſtrengte Herre overfor Børnene og de unge, men meget mere ſøge at tjene dem ved at viſe dem den gode og rette Vej.

2) Naar vi derefter ſtal tale om det andet Hovedpunkt, nemlig om Bibelen's Brug i Stolens Underviſning, ſaa maa vi førſt gøre os klart, at det, ſom vi vil opnaa derved, ikke er det ſamme ſom ved Bruget af andre Bøger i Stolen: en hel Mangfoldighed af Udbiſning af Elevernes Evner, men berimod dette: at give Børnene Belæring om og Evnefølelſe af deres Forhold til Gud. Viſeſom man i de forſtelele andre Stoleſag er ſlaaet ind paa den ſaaſkaldte koncentriſke eller typpiſke Underviſning: at fremſtille ſaadanne Genſtænde og Perſoner for Børnet, ſom de beſt kan forſtaa, uden ſtrængt Henſyn til den ſyſtematiſke eller kronologiſke Orden, ſaaledes maa man ogſaa, naar Tælen er om Bibelen i Stolen, begynde med at fremſtille de enkelte Perſoner for Børnene, ſærlig Bibelen's Børneſtikkeſter, og de Perſoner ſom har med Børn at gøre. Børn har Trang til at omgaaſe med Perſoner, derfor maa de perſonlige Træk ſtærkt fremhæves. Det maa ſærlig fremhæves, hvad det havde til

ſige for diſe Folk, at de var lydig mod Gud; derfor vedſignede han dem. Naar Børn kommer i 12—13 Aars Alderen, vil ſærlig de ſtore Helſteſtikkeſter fra Bibelen tilſtae dem. I Forbindelſe hermed kunde der ogſaa fortælle dem noget om Hædningemiſſionærernes Liv og Naar. Og naar vi ſaa kommer til Konfir-mationensalderen, er Tidspunktet indre til at fremſtille Jeſuſ og hans Frelſergerning og ſaaledes for Børnene, at de kan føreſe til at erſende ham ſom deres perſonlige Frelſer.

Til Slutning vilde Taleren endnu en Gang betone Vigtigheden af, at Forældre og Opdragere gav Børnene et godt Ekſempel ved deres eget Liv, og at de havde et vaagent Øje med, hvilte Omgangsbønnen, deres Børn havde, og han beſtyede et Ekſempel fra Amerika, hvilken afgørende Betydning ſaaſel Forældrenes Liv ſom Børnenes Omgang kan have for et Menneſtes Livsuddvikling.

I den derpaa følgende Forhandling deltog bl. a. Proſt Niſſer, Niſſer, Paſtor Chriſtſen, Struer, Paſtor Hanſen, R. Niſſum, Lægerne Becl, Bjert, Pedersen, R. Niſſum, Agger, Holſteder, Jakobſen, Bindſing, ſamt Forſtander Andreſen, R. Niſſum, Miſſionær Storerup Bang i Hjerm, Udbiſtuger Duſenius Peterſen, Holſteder. De ſteſte Talere var i Hovedſagen enige med Indlederen og tog i Reglen kun Ordet enten for at underſtegre eller for at ſpørgre om nærmere Fortælling af noget af det, Indlederen havde ſagt.

I det hele taget var ſikkert alle Deltagerne i Formiddagsmødet enige om, at det var gode Døner, ſom blev ført frem. Maatte de nu bære den Frugt, at vi, ſom har med Børneopdragelſe at gøre, maatte have ſaaet nyt Mød og ny Lyſt til at tage fat paa Opgaben. C. C.

Uhr og Kjødet „FRIT.“

Stortede Vaar- og Midsommer- EKURSIONER 5 1/2 DAG OVER ATLANTEREN RECORD PASSAGE MED DEN GAMLE PAALDELIGE CUNARD LINE

Til Skandinavien 8 Dage, 5 Timer. De pragfulde dobbeltproppede Damppibe LUCANIA, CAMPANIA, 520 Fod lang. De hurtigſte Damppibe i New York-Liverpool-Ruten. De hurtige Express Damppibe UMBRIA, ETRURIA, 425 Fod lang. 14,500 H. K. M. Det NYE dobbeltproppede Damppibe CARPATHIA, 558 Fod lang, 13,055 Ton. Udvalgte for 2den og 3die Klasse Passagerer. De NYE dobbeltproppede kjæmpe-Damppibe SAXONIA, IVERNIA, 600 Fod lang, 14,150 Ton. De ſidſte ſtørre Damppibe nogensinde anløbet Søen AURANIA, kun 2den og 3die Klasse.

FRÅ NEW YORK. Fra BOSTON. LUCANIA, Mai 7. UMBRIA, " 11. CARPATHIA, " 17. CAMPANIA, " 21. ETRURIA, " 25. SAXONIA, " 29. LUCANIA, Juni 4. UMBRIA, " 11. IVERNIA, Juni 7.

Specielle Betænkninger for 3die Klade. Privat Kaſtiller med 2-4 Gæſteſtude i hver paa Dørbønnen. Gæſte Seng ubrændt med patent Spring Vand og forſynet med aabnede Senglæder, Bælkervand, Sæll, Kanonvæſe og Glas. Gæſte, ſtrøge for Hæder og Hæder, etc. I hver Kabin. Gæſte betaling har ſin egen ſpecielle for og rummelig, Epitetamer med Kambret, Aft og Kaffe Urne, etc. De Børneneſtude, en paa det adne Døt for Ring i Indt. Helt, og en i Blad paa Dørbønnen beſtattet med Regn og Vind. Høgeværelſe, ſtort og bekvemligt. Et Hvidværelſe for Børnene, elegant udført, og et Hvidværelſe for 3die Klade Børnene ubelukkende tilſtae. Høveværelſe og Høveværelſe for alle Børn, men i Gæſteſtude. Høveværelſe for alle Børn. Høveværelſe for 3die Klade Børn. Høveværelſe for alle Børn og Børn, ligesaa alle Epile og Driftler, vilde holdes ved et Børneneſtude. For alle andre Opbygninger benævn Dem til vort Lokal Agenter eller til F. G. WHITING, Mgr., Dearborn & Randolph, Chicago.

Unge Mænd
som have Lyſt til at lære at ſjæve ſig ſelv, ſtudere ſtrive efter et Ekſemplar af Dr. N. Rosenbergs berømte Bog
„Ungdommens Raadgiver“
.....
Wæſelſkab, Forholdet mellem Bogen omhandler Livets Hemmeligheder, Høveværelſe og Høveværelſe Mand og Kvinde, hemmelige Svæb, deres Frihed, Forebyggelſe og Høveværelſe af f. v. og er i højt Grad intereſſant. Sendes frit i forſeglet Omhuſ til Cæmpen, ſom paa et Høveværelſe eller i Brev indsender ſin Adreſſe til
DR. N. ROSENBERG CO., 80 Dearborn St., CHICAGO.